

In een korte serie stonden we stil bij diverse passages uit de tweede Korintebrief. Een terugblik op 4:7.

Wat een gedoe! De kerk. Kerkmensen.

Wanneer is de kerk nou eens mooi, af, perfect? Geen gezeur meer?

In Korinte streefden ze naar de perfecte kerk. Met leden die allemaal uitblonken in iets bijzonders, liefst in tongentaal. Met vrachten aan geestelijke kennis. Kortom een kerk waarmee je voor de dag kunt komen. Met superapostelen.

Een kerk die nooit iemand als Paulus zou beroepen. Pff, wat een kleine onaanzienlijke man was dat met een gebrek aan zijn gezicht en weinig welbespraakt.

Aan deze mensen schrijft Paulus dat de uiterlijke mens verloren gaat (4:16); dat ze graag dominante leiders over zich heen laten lopen (11:20) en dat onze kennis nog maar zeer beperkt is (1 Kor.13:12).

En dan komt hij dus ook met dat beeld: *wij hebben deze schat in aarden kruiken* (4:7 HSV).

Hoewel wij niet meer de gewoonte kennen om iets in een aarden kruik te bewaren, is het beeld onmiddellijk duidelijk.

Wij hebben deze schat. Ons lichaam is een tempel van de heilige Geest. Jezus bewoont ons! Hij heeft in ons hart het licht laten schijnen (4:6).

Nu schrijft Paulus niet: omdat Jezus in je woont - streef er dan naar om een gouden vaas te worden.

Hij schrijft trouwens ook niet: Streef ernaar om een aarden kruik te worden. Want je bent het.

Let ook even op het meervoud: aarden kruiken. Dat betekent dat Paulus zo is, zijn medewerkers en ook alle Korintiërs. Alle gelovigen om je heen zijn een aarden kruik. Niet meer.

Ook niet minder. Zij allen hebben deze schat in zich.

Dergelijke Bijbelteksten geven ons zo'n inzicht, zo'n evenwichtig beeld. Ja zeg, het is allebei waar!

Als je alleen maar zegt: wij zijn nou eenmaal aarden kruiken – dan vergeet je de goddelijke kant.

Als je alleen maar zegt: wij hebben deze schat – dan vergeet je de menselijke kant.

Vanwege de schat streven wij naar het allerhoogste en allerbeste. Dat is mooi.

Maar vanwege de aarden kruiken accepteren wij dat het nog lang niet altijd perfect is. Dat is nuchter.

Heel veel in de kerk is niet perfect. Hoe onze kringen functioneren. Hoe de kerkenraad doet. Hoe de mensen kunnen zijn. Zelfs onze Bijbelvertaling is niet volmaakt.

Zelfs Jezus zélf had die beide kanten in zich: een schat in een aarden kruik. Goddelijk kind in doeken gehuld.

God Zelf als een crimineel aan het kruis.

Maar als je goed keek en luisterde, zag je bij Jezus toch duidelijk de hemelse schát.

Maak vooraf een keus uit de onderstaande gesprekspunten. Welke wil je sowieso behandeld hebben?

1. Was er iets nieuw voor je in deze preek?
2. Onbewust leggen wij allemaal bij 4:7 de nadruk óf op de schat of op de kruik? Of jij niet?
3. Lees samen 4:8-11. Wat raakt je?
4. Hoe perfectionistisch ben jij?
Kun je onvolmaaktheden of pijnpunten in de kerk noemen, waar jij je (teveel?) aan stoort?
Welke verandering verwacht je in je denkwereld na het je eigen maken van 2 Kor.4:7?
5. Durft ieder kringlid hardop te zeggen: "De Heer woont in dit lichaam van mij."? Wat doet dat met je?
Wat is de schat voor jou?
6. Voor wie meer wil.
 - a. Zoek nog eens meer Bijbelteksten die zo'n evenwichtig beeld geven, waarin naast elkaar staat dat we iets nu al hebben en dat we het toch nog niet helemaal hebben.